

styk s elektrovodnými dráty, čímž byl Jindřich Žemlička, držící v ruce lano, usmrčen.

Nárok stěžovatelčin na pohřebné a vdovský důchod byl úrazovou pojišťovnou dělnickou pro Čechy zamítnut z důvodu, že pouhé udržování elektrického osvětlení bez vlastní elektrárny úrazovému pojištění nepodléhá. Stěžovatelka žádala pak u místodržitelství v Praze, aby bylo vysloveno, že práce, při níž její manžel utrpěl smrtelný úraz, podléhá povinnému úrazovému pojištění. Žádosti této místodržitelství v Praze nevyhovělo a rozhodnutí jeho bylo potvrzeno ministerstvem sociální péče dne 20. ledna 1920 pod čís. 33.725-III-19.

O stížnosti, podané do rozhodnutí ministerstva sociální péče Aloisii Žemličkovou, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Podle § 18, al. 3 zák. o úr. pojišť. děl. jest v rozhodnutí úrazové pojišťovny dělnické o pojistné povinnosti podniku vyrozuměti toliko podnikatele a jen tento vedle orgánu státního dozoru jest oprávněn, podati proti němu u politického úřadu námitky ve lhůtě 14 dnů po doručení. Zřetelem na toto výslovné ustanovení zákona jest otázka pojistné povinnosti podniku záležitostí, kterou jest vyřídití jen mezi úrazovou pojišťovnou dělnickou, podnikatelem a státním dozorcím orgánem. Jiným osobám a speciálně dělníkům v podniku zaměstnaným nepřísluší vůbec ingerence při zjišťování pojistné povinnosti podniku, oni nemají zejména ani právo námitek nebo stížnosti proti rozhodnutí týkajícímu se této povinnosti a nemají tedy vůbec postavení strany v řízení zjišťujícím pojistnou povinnost podniku. Rozhodnutí o pojistné povinnosti podniku vydané podle § 18 úr. zák. za intervence stran touto normou určených úrazovou pojišťovnou dělnickou resp. úřady judikujícími pořadem instančním jest pro každého a tedy i pro dělníky zaměstnané v podniku závazným zjištěním, zda v konkrétním případě podnikateli a dělníkům přísluší práva a povinnosti normované úrazovým zákonem.

Jestliže místodržitelství a ministerstvo sociální péče na žádost vdovy po dělníku úraz utrpěvším vyslovilo se o pojistné povinnosti podniku, v němž její manžel byl zaměstnán, pak nelze v projevech těchto úřadů spatřovati rozhodnutí, jež by pořadem instančním byla vydána na zakročení strany k tomu legitimované, nýbrž jest je kvalifikovati jen jako opatření vydaná při výkonu dozorcího práva zabezpečeného těmito úřadům předpisem § 49 úraz. zákona. Soukromým osobám na výkon dozorcího práva zeměpanských úřadů nepřísluší však zákonné právo a není tedy naříkaným rozhodnutím porušeno nějaké subjektivní právo stěžovatelčino, jež by před forem nejvyššího správního soudu mohlo býti dle § 2 zákona o správním soudě uplatňováno.

Slušelo tedy stížnost jako nepřipustnou odmítnouti, aniž by se mohl nejvyšší správní soud obíratí meritorním přezkoumáním věci samé.

Č. 432.

Řízení správní: Význam nesprávného presentata.

(Nález ze dne 1. června 1920 č. 4918.)

Prejudikatura: nál. č. 19 a 429.

V ě c: Jana Friedová na Král. Vinohradech (adv. Dr. E. Fanta z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání bytu.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zamítnut byl odpor stěžovatelčin proti zabrání bytu jejího bytovým úřadem na Král. Vinohradech jako opožděný, poněvadž zabírací výměr byl prý doručen 28. ledna 1920, odpor pak podán 13. února 1920, tudíž po uplynutí zákonné 8denní lhůty.

Nejvyšší správní soud zamítl stížnost jako bezdůvodnou, uváživ toto:

Správní spisy vykazují skutečně, že odpor, o nějž jde, opatřen jest razítkem bytového úřadu, že došel ho odpor dne 13. února 1920. Toto úřední potvrzení jest plným důkazem o dnu podání, dokud nebude něco jiného prokázáno. Vycházel-li podle toho žalovaný úřad ze skutečnosti, že odpor podán byl až 13. února 1920, tedy vzhledem k doručení usnesení, jemuž odporováno, opožděně, nelze shledati, že by skutková podstata naříkaného rozhodnutí byla v rozporu se spisy a rozhodnutí samo se přičilo zákonu.

Prokazuje-li stěžovatelka ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu podací rubrikou, že odpor podán byl v jiný den, nemůže tento soud k této pro správní řízení nové okolnosti hleděti (§ 6, odst. 1 zákona ze dne 22. října 1875 čís. 36 ř. z. z r. 1876). Avšak skutková okolnost tato může ovšem skýtati straně podstatný důvod, aby se domáhala obnovy řízení správního a meritorního přezkoumání podaného odporu.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 433.

V y u č o v á n í (Morava): Pojem substituce osob učitelských. Poměr § 51 říšského zákona školního k substitučnímu normálu ze dne 3. června 1839.

(Nález ze dne 2. června 1920 č. 3633.)

V ě c: Moravský zemský správní výbor proti ministerstvu školství a národní osvěty stran substitučních poplatků pro učitele německé chlapecké školy měšťanské v Jevíčku.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Zemská školní rada v Brně přiznala výnosem ze dne 18. listopadu 1918 čís. 28.275 odbornému učiteli Leopoldu E. na německé chlapecké škole měšťanské v Jevíčku za tři přespočetné hodiny vyučovací za dobu od 16. září 1914 do 31. ledna 1915 a od 16. září 1915 do 30. října 1917 peněz 358 K 69 h a provisornímu učiteli Josefu K. na téže škole a za touž dobu za dvě přespočetné hodiny substituční příplatek penízem 239 K 13 h, a odůvodnila opatření toto proti moravskému zemskému výboru, který odepřel dáti souhlas k vyplácení zmíněných substitučních požitků, v podstatě s poukazem na § 19, odst. 5 říšského škol-